

AKTUELT

av

L. G. TERRAY

«Må vi miste Afrika?»

Slik lyder titelen på en bok som nylig kom ut i London (Colin Legum: *Must we lose Africa?*). Bakgrunnen for boken er de siste års begivenheter i Britisk Øst-Afrika.

Bare for noen år tilbake var Britisk Øst-Afrika et av de mest rolige hjørner av det britiske verdensrike. I London planla man til og med å bringe de tre områder som utgjør Britisk Øst-Afrika, under felles administrasjon, til tross for at de hadde forskjellig status, idet Uganda er et «territorium», Kenya en «koloni» og Tanganyika et «tilsyns-område».

Det var nettopp disse planene som førte til en konflikt i Uganda for to år siden. Denne endte med deporteringen av Kabaka'en, den innfødte herskeren i Ugandas største provins, Buganda. Dette var i desember 1953, altså like før Uganda skulle fylt 50 år som britisk protektorat. For øvrig er både Kabaka'en og hans hustru medlemmer av den anglikanske kirken.

Colin Legum betrakter disse begivenhetene i Buganda bare som en illustrasjon til den store «kalde krigen mellom hvite og sorte i Afrika». Hvis denne kalde krigen fortsetter, mener forfatteren, må «vi» miste Afrika. Med «vi» menes da britene, Vesten og den kristne kirken.

Generalsekretæren i Church Missionary Society, Max Warren, tar opp dette spørsmål i siste nummer av selskapets «News Letter». Han gir Colin Legum rett i det vesentlige og appellerer samtidig til alle som har ansvar — og mulighet — for å minske spenningen i denne kalde krigen, om å gjøre sitt til å få i stand en avspenning. Et særlig stort ansvar ligger, ifølge Warren, på de ingeniører, forretningsmenn, teknikere, kontorfolk og andre som ikke har direkte forbindelse med misjonen, og heller ikke er knyttet til koloniadministrasjonen, men bare kommer til Afrika for å få seg en bedre betalt jobb enn de ville få hjemme. Warren nevner eksempler til etterfølgelse fra disse kretser, nettopp fra Uganda. Den ene befant seg hver eneste søndag i landsbyens kirke til de innfødtes gudstjeneste. Han forsto ikke meget av språket, og en stirret kolossalt på ham, men han ble avholdt fordi han på denne enkle måten ga uttrykk for sin sympati og solidaritet. En

annen gjorde seg så godt likt at da han kom tilbake fra en lengre ferie, ble det arrangert en velkomstfest for ham i en av de innfødtes hjem.

Av den slags «kolonister» trenger vi mange, sier Warren. Church Missionary Society har derfor opprettet en «Overseas Service». Dette er et slags rådgivningskontor for folk som skal i oversjøisk arbeid, spesielt i Afrika. Unge menn og kvinner får her hjelp til å kunne finne seg til rette i de fremmede forhold på en måte som skaper tillit blant befolkningen. Dette CMS's friske initiativ har allerede over hundre menn og kvinner nytt godt av.

Tidsskriftet «Overseas Education» forteller at også den britiske YWCA (KFUK) er gått i gang med et liknende tiltak under navnet Tropical Community Development Centre. Denne institusjon arrangerer kurser som hjelper til å kunne yte positiv innsats for å fremme den sosiale og kulturelle utviklingen i de britiske besittelsene i tropisk Afrika. Deltakerne rekrutteres både fra kvinner som selv er fra tropiske områder og oppholder seg i London (f. eks. hustruer til afrikanske studenter som studerer i Storbritannia), og fra engelske kvinner som skal følge sine menn til tropiske områder i privat arbeid eller offentlig tjeneste. At det har den aller største betydning å bringe disse kretsene i levende kontakt med kristendommen, sier seg selv.

Svart og hvit møtes i Sør-Afrika

Den konferansen mellom representanter for alle kirker i Sør-Afrika-Sambandet som to boerkirker hadde innbudt til, ble holdt i Johannesburg i dagene 7-10. desember i fjor. Konferansen tok til i skyggen av den nye bantu-skoleloven og av regjeringens planer om tvangsforflytting av de innfødte fra visse deler av byen. Som ventelig var, beskjefteget konferansen seg ikke med disse konkrete problemer, men avvirket det lenge i forveien fastsatte program. Det var ikke minst takket være bantu-representantenes verdige opptreden at konferansen ikke utartet til politiske diskusjoner.

Konferansens hovedemne var «Guds rikes utbredelse i Sør-Afrika med de mange raser» (The extension of the Kingdom of God in multi-racial South Africa). Det var 33 kirker og misjoner som møttes. Det norske misjonsselskaps felt var representert ved tilsynsmann Nils M. Follesø, misjonsprest Yngvar Frøise og zulupresten Andr. Magubane. Om forhandlingene ga misjonsprest Frøise et utførlig referat i Dagen (5. mars 1955). Her gjengir vi noen av resolusjonene (etter The South African Outlook). For oss synes de kanskje å være tamme og nøytrale, men med regjeringens (og noen kirkers) segregasjonspolitikkk som bakgrunn må de sies å være betydelige nok.

«Som Kristi kirkes tjenere har vi kall til å erklære og vise verden vår enhet. Som forskjellige denominasjoners delegerte uttaler vi her-

med at vi anerkjenner og aksepterer hverandre som brødre i Kristus og erklærer vår enhet i Ham.»

«Konferansen er klar over nødvendigheten av at de kristne kirker stadig er i kontakt med hverandre og beslutter derfor å opprette en permanent komité som skal ha til oppgave (1) å arrangere konferanser mellom kirkene om bestemte emner eller problemer når dette viser seg nødvendig eller kreves av en eller flere av kirkene, (2) å arrangere konferanser i likhet med denne, minst hvert tredje år hvis forholdene tillater det, og arbeide for å sikre samarbeid fra alle kirker til dette.»

«Konferansen oppfordrer alle kristne til å betrakte og behandle et hvert menneske med den ære og respekt som ventes av oss som kristne, og benytte enhver anledning til å komme i virkelig kristent samfunn med hverandre.»

Dessuten ba konferansen den sør-afrikanske regjering om å avse et årlig ekstrabeløp på 10 millioner pund til fremme av bantuenes og de «fargetes» (blandingsrasens) sosiale, kulturelle, økonomiske og industrielle utvikling, — anbefalte kirkene å styrke søndagsskole-, student- og ungdomsarbeidet i den nye situasjonen som oppsto etter den nye skoleloven, — og foreslo at det skulle holdes en evangelisk kampanje i Sør-Afrika hvert år.

Konferansens betydning ligger først og fremst i opprettelsen av den permanente komiteen. De to konferanser som hittil har vært holdt, nemlig i Pretoria i 1953 og i Johannesburg i fjor, har begge vært sammenkalt av boerkirkene, helt uoppfordret. Heretter kan hvilken som helst av de sørafrikanske kirkene bevirke at liknende konferanser blir holdt til behandling av spesielle, konkrete spørsmål.

Indisk historiker roser misjonens skolearbeid

På en fest ved Scottish Church College i Calcutta forleden holdt dr. Jadunath Sarkar, en av Indias fremste historikere, en tale. Dr. Sarkar har gjennom mange år vært professor ved forskjellige universiteter i India og har skrevet en rekke bøker på engelsk, bl. a. et trebinds-verk om mogulrikets undergang. Han har også deltatt aktivt i det politiske liv.

Talen som er gjengitt i sin helhet i Calcutta-avisen «Hindusthan Standard», gir misjonens, særlig den skotske misjons, skolearbeid megen ros.

Det er i år 125 år siden Alexander Duff kom til India og gikk i gang med sine planer om å skaffe inderne best mulig høyere utdanning på engelsk språk og i kristen ånd. Han grunnla den berømte skolen som senere fikk navn etter ham (Duff College), og som siden 1908 har hatt navnet Scottish Church College. Dr. Sarkar nevnte i sin tale noen av

skolens mest fremragende elever som i sin tid hadde fått friplasser ved skolen og senere fikk spille en ledende rolle i India som vitenskapsmenn, politikere, arkitekter osv.

Når skolen har kunnet fremvise så gode resultater, skyldes det, ifølge dr. Sarkar, den uselviske ånden som alltid har rådet i lærerkollegiet. «Når pessimister fortviler over universitetsutdannelsens nåværende status i India» — fortsatte dr. Sarkar — «da vil jeg svare at det ikke er skole-organisasjonen som det er feil ved, men det er den rette typen universitetslærere og -administratorer vi mangler. Se på Scottish Church College og på de få andre institusjoner som har den samme ånden, og De skal bli overbevist om at det er *de rette folk* som teller, ikke finansene eller systemet. Skaff oss lærere som på samme måten er besjelet av læreryrkets høye kall, gi dem tålelige levevilkår, og De skal få se de beste resultatene hos deres elever. Slik er denne skolens tradisjoner, og hver av dens elever er bærer av en dyrebar arv.»

Religiøs klimaforandring blant muhammedanerne i India

India har fremdeles 40 millioner muhammedanere innenfor sine grenser. Disse har ikke til hensikt å emigrere til Pakistan, — tvert imot. Mange av dem som hadde flyttet dit, har siden vendt tilbake til India, hvor regjeringen har sikret dem full religionsfrihet.

K. D. Wilson Anand, som tilhører den faste staben ved det berømte studiesentret «Henry Martyn School of Islamic Studies» i Aligarh (Forente Provinser), forteller i siste nummer av dette institutts tidskrift at det er skjedd en betydelig religiøs klimaforandring blant Indias muhammedanere siden landet ble selvstendig for 8 år siden.

Årsakene til denne forandringen er flere. Anand nevner først og fremst det forhold at muhammedanerne i India nå utgjør en minoritet, og dette tvinger dem til å tenke og handle mer liberalt. Også et visst element av frykt er å spore i denne henseende, særlig siden statsminister Nehru uttrykkelig advarte mot at den muhammedanske ligas fanatisme gjenopplives. Dertil kommer så den omstendighet at landets fulle religionsfrihet også omfatter hinduer, kristne og andre religioner som på denne måten blir stilt på like fot med muhammedanismen. Det hører ikke til sjeldenhetene at muhammedanerne til og med deltar i hinduenes religiøse fester.

De kristnes hjelpeaksjoner til flyktninger i grensedistriktene har bidratt til å øke muhammedanernes respekt for de kristne. Dette er for øvrig et forhold som ikke er ukjent fra Det nære østen heller.

Som sekundære årsaker nevner Anand at den ortodokse muhammedanske oppdragelse har vist seg å være udugelig i et moderne samfunn, og at solidariteten med den nye staten har fått muhammedanerne til

ikke lenger å betrakte den teokratiske statsidé som den eneste riktige form for statsstyre.

Anand mener at alle disse faktorer har forårsaket en så pass dyptgående religiøs klimaforandring at man faktisk kan konstatere en viss tilbakegang i den tradisjonelle muhammedanske fanatismen.

Anand har utvilsomt rett i at en slik klimaforandring betyr en ny utfordring til den kristne kirken. Det er dog et åpent spørsmål om han får rett i sine forhåpninger om at denne forandringen vil øke sjansene for misjonsarbeidet. Erfaringer har vist at sekulariseringen av et ikke-kristent samfunn ikke alltid medfører større mottagelighet for evangeliet.

«Myten om portugisisk India»

Etterat britene ga India selvstendighet, har landet med økende misnøye betraktet de «lommer» («foreign pockets») langs Indias kyst som fremdeles tilhører européiske makter. Foruten de franske territoriene gjelder dette de portugisiske besittelsene Goa, Damao og Diu. Særlig kritisk ble forholdet i løpet av fjoråret, da det ble arrangert en stor valfart fra Portugal til Frans av Xaviers grav i Goa, for likesom å vise at Goa var en del av «moderlandet». (Det var for øvrig det polske passasjerskipet *Bátory* som ble chartret for anledningen.) Inderne svarte med demonstrasjoner og rasende artikler i pressen.

Hindusthan Standard beskjeftiger seg med spørsmålet i en lengre artikkel under titelen «Myten om portugisisk India». Artikkelen peker på urimeligheten i å tale om et «portugisisk India» eller et «fransk India» etterat det ikke lenger finnes noe «britisk India». Begrepet «portugisisk India» er oppfunnet av den portugisiske oppdageren og erobreren Albuquerque, som skaffet Portugal besittelsene på Malabarkysten i begynnelsen av 1500-tallet. Men mer enn et begrep, en myte, er portugisisk India aldri blitt, skriver artikkelforfatteren og siterer Albuquerque's brev til kongen av Portugal: «For å sammenfatte alt jeg har å si: Hvis Deres Majestet, enten nå eller når som helst siden, overlater Goa til tyrkerne, da er vår Herres vilje åpenbart den at det skulle bli slutt på det portugisiske herredømme i India.» Artikkelen tilføyer ironisk: «Herrens vilje ble uttrykt med all ønskelig tydelighet i 1947 da India fikk sin selvstendighet.»

Goa-konflikten har den alvorlige konsekvensen for misjonens stilting at angrepene på Portugal ofte er kombinert med angrep på kristendommen. For opprettholdelsen av det portugisiske herredømme over Goa, Damao og Diu bruker nemlig Portugal også det argumentet at det må beskytte kristendommen, i dette tilfelle: den romerske katolisismen. Dette medfører fare for økende motvilje i India også mot protestantisk misjon, ja, mot kristendommen i det hele.

Muhammedansk «invasjon» i Frankrike

For over 1200 år siden måtte en genial hærfører til for å stanse muhammedanernes fremtreden mot Frankrike og det øvrige Europa. I dag finner en mer fredelig «invasjon» av muhammedanere sted i Frankrike.

I 1947 ga Frankrike alle sine undersåtter i Algerie fransk borgerrett. Dermed fikk disse lov til å reise til Frankrike og ta arbeid der uten pass eller visum. Siden har det gått en stadig økende strøm av nordafrikanere til Frankrike, deres tall i dag er rundt regnet 300.000. De fleste er dagsarbeidere, i gruver, i byggingsbransjen, i industrien, ved jernbaneanlegg osv., bare få av dem er utdannede håndverkere eller fagarbeidere. De er delvis arabere, delvis kabyler, men de er alle muhammedanere.

Denne innvandringen skapte plutselig litt av et raseproblem i Frankrike. Nordafrikanerne er ikke velsett i landet, og selv de som er velkledd og har en viss utdannelse, blir vist på døren når de leter etter leilighet. Mange av dem er derfor husløse, ikke få også arbeidsløse.

På flere steder i Frankrike er det blitt tatt opp et enkelt misjonsarbeid blant disse muhammedanere, således i Strassbourg av misjonsorganisasjonen «Action Chrétienne en Orient». Mens den kristne misjon i Nord-Afrika sjeldent vinner gehør hos muhammedanerne, synes arbeidet å ha bedre muligheter i Frankrike hvor de ikke er omgitt av det muhammedanske miljøets suggestive makt. Mange av dem deltar i bibelgrupper og er flittige bibellesere.

Etter som de fleste av disse nordafrikanere akter å vende tilbake til sitt hjemland, kan arbeidet blant dem få gunstige følger for misjonsarbeidets fremtid i Nord-Afrika.

Hva kan Nord-Afrikas kirkehistorie lære misjonen i dag?

For en tid siden satte Det internasjonale misjonsråd i gang en undersøkelse for å klarlegge spørsmålet hvorvidt den kristne misjon ved feil og forsømmelser selv har bidratt til å fremkalle den krise misjonsarbeidet i China har kommet til å oppleve de siste årene.

Tidligere tiders misjons- og kirkehistorie kan gi våre dagers misjon verdifulle lærdommer. Et særlig lærerikt kapittel i denne henseende er kristendommens historie i Nord-Afrika. I det nåværende Tunis, Algerie, Marokko, Egypt og deler av Sudan var det blomstrende kristne menigheter allerede i det 2. og 3. århundre. Omkring år 300 var antallet kristne biskoper i den vestlige del av Nord-Afrika over 500, og hundre år senere var det over 1 million kristne i Egypt. Men omkring det 10. og 11. århundre var den nordafrikanske kirken helt forsvunnet eller skrumpet sammen til det ubetydelige.

Professor Walter Freytag drøfter årsakene til dette sammenbruddet i siste nummer av *Lutherische Rundschau*. Kirkehistorikerne har hittil betraktet Islams fiendtlige holdning som den vesentligste årsak til kristendommens tilbakegang i disse områder. Men Freytag mener at sammenbruddet også hadde indre årsaker:

1. Misjonen nådde ikke lenger enn til byene. Landsbefolkningen forble stort sett uten kontakt med evangeliet.

2. Prestene talte ikke folkets språk. Til og med Augustin brukte folk da han prekte til sine landsmenn, punerne. Disse hadde hverken Bibelen eller annen kristelig litteratur på morsmålet.

3. I store deler av den nordafrikanske kirken fantes det ingen innfødte prester.

4. Kirken i Nord-Afrika hadde ingen direkte forbindelse med kristenheten for øvrig og var helt utlevert til tidens lærestridigheter.

Alle disse problemer finner vi i større eller mindre grad også i misjonsarbeidet i dag. Er det ikke så at kristen misjon i Afrika også i dag først og fremst omfatter bybefolkningen? Har vi gjort nok for at folket skal få kristelig litteratur på morsmålet? Vi forstår nok betydningen av å ha et innfødt presteskap, men gjør vi også alt for å sikre tilgang til presteskolene blant de innfødte? Gjør ikke også kirkesplittelsen sitt til at kreftene blir spredt og motstandskraften mot heden-skapet svekket? — spør Freytag.

Til syvende og sist kan alle disse feil og forsømmelser føres tilbake til den samme årsaken, sier han, til det som Afrikas representanter også rettet som anklage mot Vesten på Evanston-møtet i fjor sommer: «Dere tar oss ikke alvorlig»; dere gir oss ikke ansvar å bære så vi kunne vokse under det; dere gjør ikke nok for at vi skal føle oss hjemme i vår kirke; dere forteller hvilke svar *dere* har fått på *deres* spørsmål, men ikke hvilke svar *vi* kan få på *våre* problemer.

Lærdommene fra Nord-Afrikas kirkehistorie maner misjonen i dag til alvorlig selvransakelse.

Ny London-sekretær for Det internasjonale misjonsråd

I løpet av de siste månedene er det skjedd en del viktige forandringer innen Det internasjonale misjonsråds (IMR) stab.

På det møtet IMR's interimskomite hadde i New York i juli i fjor (jfr. NOTM 1954, s. 249 f.), ble det igjen gjort vedtak om å styrke samarbeidet med Kirkenes Verdensråd (KV).

IMR og KV har allerede hatt en permanent forbindelseskomité (Joint Committee) som besto av tolv medlemmer, derav 6 oppnevnt av IMR, 6 av KV. Men fra våren av fikk nå denne komiteen en sekretær i full stilling. Det var dr. Norman *Goodall*, London-sekretæren for IMR, som overtok denne viktige posten 1. april i år. Forbindelseskomiteens med-

lemmer fra IMRs side er professor dr. W. Freytag (Hamburg), dr. Helen Kim (Korea), dr. C. T. Leber og prof. dr. J. A. Mackay (USA), dr. D. G. Moses (India) og dr. Max Warren (London).

Dr. Goodalls etterfølger som IMRs London-sekretær ble Ronald K. Orchard, som hittil var Afrika-sekretær i London Missionary Society.

En annen viktig forandring innen IMR er ikke av personlig, men av administrativ art. På Evanston-møtet opprettet KV tre «divisions», dvs. avdelinger: studieavdelingen, «avdelingen for ekumenisk virksomhet» og «avdelingen for mellomkirkelig hjelp og flyktningetjeneste». Når det gjelder den første «division», studieavdelingen, er det på ett punkt kommet i stand en betydningsfull «personalunion» mellom de to rådene. Studieavdelingens fjerde «departement» befatter seg nemlig med misjonsstudier, og sekretæren for dette departement er fra nå av identisk med IMRs forskningssekretær. Denne stillingen innehas for tiden av dansken pastor Erik W. Nielsen.

Tilnærmingen mellom de to rådene som førte til disse forandringene, er resultatet av iherdig arbeid fra dr. Rajah B. Manikams side. Manikam ble som kjent nylig valt til biskop Sandegrens etterfølger i den indiske lutherske tamul-kirken.

Finsk selskap for misjonsforskning dannet

Den 23. februar i år ble det dannet et selskap for misjonsforskning i Finland med det offisielle svenske navn Missionsvetenskapliga Samfundet i Finland.

Finske misjonsforskere har i etterkrigsårene publisert en rekke skrifter. Foruten misjonærbiografier har flere avhandlinger sett dags lys. Av disse nevner vi spesielt et 800-siders verk om de muhammedanske folks historie av Armas Salonen (1950), en avhandling om bantu-Afrikas sosiale og religiøse problemer av misjonsprest Matti Peltola (1949), samt Aarne A. Koskinens bok *Missionary Influence as a Political Factor in the Pacific Islands* (1953). Dertil kommer en del monografier fra Det finske misjonsselskaps 85 år gamle felt i Ovamboland (Sør-Vest-Afrika), bl. a. en etnologisk studie av Jalmari Hopeasalmi (1946), en studie om ekteskapsproblemer og kristendommen av Seppo A. Teinonen (1949), og et hefte om innfødte prester i Ovamboland av Erkki Laurmaa (1951). Også det finske teologiske tidsskriftet *Teologinen Aikakauskirja* har brakt artikler om misjons-emner.

Denne vekst i finsk misjonsforskning førte naturlig til dannelsen av Missionsvetenskapliga Samfundet. Dette er ikke bare en sammenslutning av interesserte misjonsforskere. Også Den finske kirkes offisielle «misjonskomité» som ble nedsatt av det finske bispekollegiet i fjor, arbeider for å styrke misjonsforskningen i Finland og vil støtte opp om det nye tiltaket. Missionsvetenskapliga Samfundet kommer derfor

til å ha en sikker posisjon i finsk kirke- og misjonsliv. Selskapets formål er, ifølge statuttene, følgende:

1. å publisere misjonsvitenskapelig litteratur,
 2. å holde møter med misjonsvitenskapelige foredrag, referater og diskusjoner,
 3. å dele ut stipendier til misjonsforskere,
 4. å spre kunnskap om misjon og misjonsforskning i vide kretser,
 5. å opprettholde kontakt med tilsvarende utenlandske foretagender.
- Selskapets første formann (ordförande) ble fil. dr. A. K. Koskinen, viseformann teol. kand. M. Peltola og sekretær teol. lic. S. A. Teinonen.

Vi hilser dette nye nordiske tiltak til fremme av misjonskunnskap og misjonsgransking velkommen og ønsker det Guds rike velsignelse. Vi håper på et fruktbart samarbeid mellom norsk og finsk misjonsforskning.

Internasjonal israelmisjons-kongress i Oslo i august

Det internasjonale misjonsråds komité for israelmisjonen med det lange navnet The International Missionary Council's Committee on the Christian Approach to the Jews, kommer til å holde sitt neste møte i Oslo, i dagene 26-29. august i år.

Komiteens generalsekretær er svensken pastor Göte Hedenquist som tidligere har virket som israelmisjonær i Wien. Formann i komiteen er skotten R. C. Macanna. Misjonsdirektør Pernow i Svenska Israelsmissionen er nestformann.

Det ventes ca. 30 utenlandske deltakere, foruten de norske. I løpet av de fire dagene kongressen varer, blir det vesentlig holdt forhandlingsmøter, men det blir også gudstjenester i flere Oslokirker søndag 28. august, med utenlandske gjester som talere, dessuten arrangeres et møte i Oslo Domkirke samme kveld.

Blant de sakene komiteen skal behandle, er beretninger fra Evanston, fra litteratur-komiteen, fra israelmisjonens nordiske sommerkurs på Rønde Folkehøjskole i Danmark i juli, og rapporter om den politiske, kulturelle og religiøse situasjon i Israel.

Nytt fra Egede Instituttet

Som meldt i siste nummer av dette tidsskrift (1955, s. 58), arrangerte Egede Instituttet et studiekurs i Oslo i februar-mars under den sammenfattende titelen «De unge kirkene i dagens situasjon». Kurset var planlagt for fem samvær, men ble utvidet til seks, idet vi også fikk et foredrag av misjonsprest Buvarp om «Individ og samfunn i de unge kirkene». Deltagerne ble rekruttert fra de forskjelligste misjonsorganisasjoner og samfunn, fra de forskjelligste yrkes- og aldersgrupper. Det gjennomsnittlige deltagerantall lå omkring 50. De innledende fore-

dragene ble etterfulgt av samtale, og hele kurset ble avsluttet med et kameratslig samvær siste kurskveld, den 12. april.

På en rekke større og mindre steder i landet ble det arrangert «Egede-dager» i løpet av årets første måneder, således i Bergen, Drammen, Egersund, Halden, Moss, Skien, Stavanger, Voss, Volda, Ålesund, — for bare å nevne noen.

Instituttet har utarbeidet en lysbilde-serie i farger om Hans Egedes liv og virke på Grønland. Grunnstammen i serien er fargefotografier etter akvareller av den grønlandske maleren Jacob Danielsen. Lysbildene ble stilt til Egede Instituttets disposisjon av tidligere landsfoged for Nord-Grønland, nå kontorsjef i Grønlandsdepartementet i København, Ph. Rosendahl. Serien omfatter også fargefotografier fra Egedes barndomsegn, bilder fra natur, folkeliv og kirkeliv på Grønland i dag, utdrag fra den grønlandske Bibelen m. m.

Publikasjon nr. 6 i serien «Avhandlinger utgitt av Egede Instituttet» foreligger nå. Det er en avhandling av Egede Instituttets leder, dosent O. G. Myklebust, med titelen «The Study of Missions in Theological Education», bind I. Det andre bindet vil komme i løpet av dette året.